Білим снігам доручаєш збереження,
блиском сльози пересвітлюєш речі,
радісні звістки вапном безіменним,
здавлюєш золотом сіль у копальнях,
червінь цвяхів у проталинах квапиш,
працю тяжку Прометеями значиш,
в зимні вершини, в глибини вугільні
шепіт вертаєш...

Гладиш старіння безкраї гармонії,
тіні олії на лиця наводиш,
чорні зернята в рум'янцях знаходиш,
листяні гори в деревах долаєш,
якорем снігу білиш спадання,
спів підмальовуєш, став підзолочуєш,
жінку підсинюєш...
То в тобі світиться,
то вже зачинено.

Сяєш, бо не освітлене
всім, що у назві загублено,
нічого не можеш змінити,
нічого не можеш змішати,
борг мій громадиш...